

Simona Modrová: Takový obyčejný všední den

„To snad není možné! Proč se to teď musí stát zrovna mně?!“ Proklínám v duchu tuto situaci, která se mi v životě nestala poprvé a zřejmě ani naposledy. „To se mi musí baterie ve sluchadle vybit zrovna v tu nejnevhodnější chvíli?! A jako naschvál jsem si opět zapoměla přibalit náhradní – to jsem celá já“, nadávám si potichu a strkám „nefunkční naslouchadlo“ do kabelky.

I když trpím těžkou oboustrannou sluchovou vadou od narození, mám pocit, že si na tento handicap přesto nikdy úplně nezvyknu. Spěchám přeplněným městem, lidé okolo mě si povídají beze slov, smějí se beze smíchu, spěchají rušnou ulicí naprosto v tichu. Tramvaj okolo mě prosvištěla s tichou elegancí, starší pán, který do mě zřejmě nechtěně strčil, otevírá ústa ve snaze sdělit mi nějakou informaci.

„Zřejmě se mi omlouvá“, pomyslím si a jako důkaz pochopení se na starého pána v dlouhém kabátu opírajícího se o hůl chápavě usměji. „Také to asi nemá jednoduché“, prolétne mi blesková myšlenka hlavou a já dále spěchám směrem k vlakovému nádraží.

Poté, co na mě u přepážky označené názvem INFORMACE konečně přijde řada, stojím tváří v tvář zasmušilému a lhostejnému výrazu v obličeji patřící starší paní za přepážkou. „Dobrý den, kdy jede nejbližší spoj do Brna?“, ptám se odhodlaně. Paní se na mě nechápavě podívá a něco podotkne. Jelikož jsem nestihla odezřít ani jedno slovíčko, svůj dotaz zopakuji.

Ani tentokrát se mi nedostalo uspokojivé odpovědi. Té záplavě slov, které se z čím dál více rozzlobenější paní hrnou, prostě nerozumím a dotýčnou neslyším. Snažím se vysvětlit, že neslyším, ale bez úspěchu. „Zřejmě je okolo moc veliký rámus a já mluvím moc potichu“, domýšlím si neurčitě. Mírně začínám propadat panice. Co teď? Spásný kousek papíru s tužkou, který by dopomohl v této ošemetné situaci vyjasnit mou prosbu, se bohužel v dohledné blízkosti nenacházel.

„Aha! Mobil!“, bleskne mi hlavou a rychle vytahuji můj mobilní telefon z kapsy. Nacvičeným pohybem rychle naťukám na displej: NESLYSIM. PROSIM ZJISTIT NEJBLIZSI SPOJ DO BRNA a telefon paní podám. Náhle, jako mávnutím proutku, rozzlobený výraz z obličeje té starší paní za přepážkou okamžitě zmizel a vystřídal ho chápavý a ochotný úsměv „od ucha k uchu“. Paní na svém počítači s internetovým připojením rychle našla požadovaný spoj a monitor počítače ke mně natočila tak, abych mohla informaci snadno přečíst. Odměnou jí byl můj děkovaný úsměv a neslyšná poznámka: „Tak přece jenom mi ta technika k něčemu je...“